

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-132/05)

(2005/C 132/28)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 21 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez Eugenio De Marcha i Sabinę Grünheid, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992⁽¹⁾ poprzez formalną odmowę poddania karze na swym terytorium czynu polegającego na używaniu nazwy „Parmesan” przy znakowaniu produktów nie odpowiadających opisowi chronionej nazwy pochodzenia „Parmigiano Reggiano”, sprzyjając w ten sposób niezgodnemu z prawem zawłaszczeniu dobrego imienia autentycznego produktu, chronionego w całej Wspólnocie.
2. obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja jest zdania, że wprowadzanie do obrotu na terytorium Niemiec sera pod nazwą „Parmesan”, który nie odpowiada opisowi chronionego oznaczenia pochodzenia „Parmigiano Reggiano”, stanowi naruszenie art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (EWG) nr 2081/92, które powinno być przez niemieckie władze ścigane z urzędu.

Ponieważ nazwa „Parmigiano Reggiano” jest od roku 1996 wpisana do „Rejestru chronionych nazw pochodzenia oraz chronionych oznaczeń geograficznych” jako chroniona nazwa pochodzenia i korzysta w związku z tym z ochrony na całym terenie Wspólnoty, to Państwa Członkowskie powinny chronić tą nazwę przed każdym niezgodnym z prawem zawłaszczeniem, imitacją lub aluzją, również wówczas, gdy podane jest prawdziwe pochodzenie produktu lub gdy chroniona nazwa jest przetłumaczona.

Komisja podnosi, że słowo „Parmesan” jest przejętym z francuskiego tłumaczeniem nazwy „Parmigiano Reggiano”. Zdaniem Komisji, słowa „Parmesan” i „Parmigiano Reggiano” są synonimami określającymi ser wytwarzany w przedmiotowym regionie pochodzenia we Włoszech, co dowodzi historia powstania chronionej nazwy oraz wzmianki w wielu encyklopediach pojawiające się od roku 1516 do dzisiaj. Na skutek rejestracji chronionego oznaczenia pochodzenia „Parmigiano

Reggiano”, nazwy geograficzne „Parmigiano” i „Reggiano” korzystają zarówno osobno, jak również w połączeniu z ochrony Wspólnoty.

Zdaniem Komisji, brak jest uzasadnionych powodów dla przyjęcia prezentowanego przez Republikę Federalną Niemiec twierdzenia, jakoby użyte samodzielnie wyrażenie „Parmigiano” było odbierane jako nazwa rodzajowa w rozumieniu art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2081/92, w przypadku której brak jest z punktu widzenia konsumenta związku z określonym regionem geograficznym.

Ponieważ w związku z powyższym, użycie nazwy „Parmesan” jest zastrzeżone wyłącznie dla producentów ograniczonego terytorialnie obszaru we Włoszech, którzy wytwarzają ten ser zgodnie z wiążącym opisem, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (EWG) nr 2081/92 poprzez odmowę ścigania na terytorium Niemiec niezgodnego z prawem używania nazwy „Parmesan”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 208, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej.

(Sprawa C-135/05)

(2005/C 132/29)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 23 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez D. Recchię i M. Konstantinidisa, członków Służby Prawnej Komisji, przeciwko Republice Włoskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie przyjmując wszelkich niezbędnych środków, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy przepisów art. 4, art. 8 i art. 9 dyrektywy Rady 75/442/EWG⁽¹⁾ w sprawie odpadów, zmienionej dyrektywą 91/156/EWG⁽²⁾, przepisu art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 91/689/EWG⁽³⁾ w sprawie odpadów niebezpiecznych i przepisu art. 14 lit. a), b) i c) dyrektywy Rady 1999/31/WE⁽⁴⁾ w sprawie składowania odpadów;
- 2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.